

Sygn. akt I C 1542/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Daria Ratymirska

Protokolant: Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 stycznia 2016 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa S. K.

przeciwko A. K. (1)

o zapłatę kwoty 41.694,98 zł

I. zasądza od pozwanej A. K. (1) na rzecz powoda S. K. kwotę 20.194,98 zł (dwadzieścia tysięcy sto dziewięćdziesiąt cztery złote 98/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 16 listopada 2014 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w dalszej części;

III. nakazuje pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 1.042,50 zł, tytułem połowy opłaty od pozwu, od której powód był zwolniony;

IV. cofa powodowi zwolnienie od kosztów sądowych oraz poleca ściągnąć z roszczenia zasądzonego na jego rzecz w pkt I wyroku kwotę 1.042,50 zł, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku, tytułem połowy opłaty od pozwu.

UZASADNIENIE

Powód S. K. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. K. (1) kwoty 41 694, 98 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 listopada 2014 roku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że strony są byłymi małżonkami i w dniu 14 lutego 2012 roku dokonały sprzedaży lokalu, położonego we W., przy ul. (...), za kwotę 103 000 zł, ze sprzedaży została potrącona kwota 7310, 03 zł na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej oraz 12 300 zł na rzecz (...) K. S. we W., a zatem zysk ze sprzedaży wyniósł 83 389, 97 zł, z czego powód domaga się połowy, bowiem w dacie dokonania sprzedaży powód nie posiadał własnego konta i cała kwota została przelana na konto A. K. (1), przy czym, jak podnosił, strony ustaliły ustnie, że pozwana dokona rozliczenia z powodem, a powód ze swojej części ureguluje m. in. zaległe alimenty na rzecz pozwanej. Powód podał, że odbywał w międzyczasie karę pozbawienia wolności i do chwili obecnej strony nie dokonały rozliczenia finansowego.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana zarzuciła, że powództwo jest nieuzasadnione, bowiem powód już otrzymał kwotę, której obecnie się domaga i pozwana uważała sprawę za zamkniętą, a obecnie uważa, że jest to zemsta powoda, ponieważ chciała ułożyć sobie życie. Pozwana wskazała, że powód odbywał tylko pół roku kary pozbawienia wolności, a od sprzedaży minęły już trzy lata i strony dawno się rozliczyły.

W piśmie procesowym z dnia 24.08.2015r. powód ograniczył żądanie do kwoty 40.194,99 zł, wskazując, że w dniu sporządzenia aktu notarialnego otrzymał 1500 zł od kupującego, tytułem zaliczki, o czym zapomniał w dniu złożenia pozwu.

W piśmie procesowym z dnia 25.08.2015r. pozwana zarzuciła, że powód otrzymał całą kwotę ze sprzedaży wspólnego majątku, czyli 41.000 zł. W celu ochrony przez nierozsądnym wydawaniem, część tej kwoty, tj. 20.000 zł była przechowywana przez siostrę powoda J. K. na jej koncie, a następnie wypłacona powodowi z odsetkami. Podniosła, że powód rozrzutnie wydawał pieniądze na alkohol.

Bezspornym było, że w dniu 14 lutego 2012 roku strony sprzedały swoje udziały, wynoszące po 1/2, w spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu, położonego we W., przy ul. (...), za cenę 103 000 złotych. Kwoty po 1500 zł sprzedający otrzymali przed zawarciem umowy. W dniu 17.02.2012r. kupujący wpłacił umówioną kwotę, tj. 80.389,97 zł, na rachunek bankowy, prowadzony dla pozwanej w Banku (...) S.A. Strony ustaliły, że pozwana rozliczy się z powodem, zwracając mu kwotę 40.194,99 zł, tytułem połowy ceny sprzedanego mieszkania. Poza sporem było, że pismem z dnia 5 listopada 2014 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 41.694, 98 zł.

Sąd ustalił:

W dniu 20.02.2012r. pozwana wypłaciła ze swojego rachunku bankowego kwotę 55.000 zł.

Dowód:

wyciąg z rachunku bankowego pozwanej (k-72).

Pozwana zwróciła powodowi 20.000 zł w gotówce. Pozwany prowadził wówczas hulaszczy tryb życia, nadużywał alkoholu. W obawie przed nierozsądnym wydaniem pieniędzy przez powoda, jego siostra J. K. wpłaciła pieniądze, przekazane przez pozwaną, w kwocie 20.000 zł, na swój rachunek bankowy. Przechowywane tak pieniądze w kwocie 20.000 zł powód pożyczyl następnie L. T.. W tym celu pieniądze zostały przelane z rachunku J. K. na rzecz L. T., który zgodnie z umową, zwrócił pieniądze po roku.

Dowód:

zeznania świadka A. K. (2) (k-81);

zeznania świadka L. T. (k-99)

zeznania pozwanej (k-91).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części, tj. co do żądania zapłaty 20.194.98 zł. W pozostałej części pozwana nie wykazała, że przekazała powodowi pieniądze w kwocie przewyższającej 20.000 zł. Skoro bezspornym było, że kwota, której dochodził powód, wpłynęła na rachunek bankowy pozwanej, a tym samym znalazła się w jej posiadaniu, to na niej spoczywał ciężar dowodu, że środki te przekazała następnie powodowi (na co zwrócił uwagę Sąd Odwoławczy w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 czerwca 2015r., k-59-60). Zgodnie z art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Pozwana nie przedstawiła dowodu z pokwitowania. Świadkowie J. K. i K. K. skorzystały z prawa odmowy składania zeznań, jako osoby najbliższe dla powoda (siostra i matka). Zeznania świadka A. K. (2) oraz zeznania samej pozwanej Sąd uwzględnił jako wiarygodne jedynie w tym zakresie, w jakim pokrywają się z zeznaniami świadka L. T.. Tak ustalono, że pozwana zwróciła powodowi kwotę 20.000 zł, tytułem połowy ceny mieszkania. W pozostałym zakresie zeznania świadka A. K. (2), jakoby widział pieniądze w gotówce, które miały następnie być przekazane powodowi przez pozwaną, nie mogły być ocenione jako wiarygodne. Świadek jest wyraźnie skonfliktowany z powodem. Świadek jest od pewnego czasu partnerem życiowym pozwanej, byłej żony powoda, a zarazem byłym mężem siostry powoda, J. K.. Zgodnie ze stanowiskiem pozwanej, sytuacja ta, a w szczególności związek pozwanej z byłym szwagrem powoda, wywołały u powoda żądę zemsty i skłoniły do wniesienia pozwu w niniejszej sprawie. Potwierdził to sam powód, wyjaśniając, że była to „inspiracja” do żądania zwrotu pieniędzy, że działa pod wpływem poczucia krzywdy, straty i odtrącenia. Okoliczność, że powód domaga się zwrotu pieniędzy, działając z niskich pobudek (chęci zemsty), nie ma jednak wpływu na zasadność jego powództwa.

Oznacza to tylko, że powód, który wcześniej przez trzy lata nie domagał się zwrotu pieniędzy, licząc na odbudowanie relacji z byłą żoną, później zmienił zdanie, tracąc nadzieję na powrót pozwanej, po tym jak związała się z A. K. (2). W każdym razie, jeśli pozwana twierdziła w niniejszym procesie, że zwróciła powodowi pieniądze, uzyskane, tytułem ceny wspólnego mieszkania, powinna była te okoliczności udowodnić. Jak już wyżej wskazano, przedstawiła wiarygodny dowód (z zeznań świadka L. T.) jedynie na fakt przekazania części ceny, tj. 20.000 zł. Zarazem trudno uwzględnić, jako wiarygodne jej wyjaśnienia, że nie żądała pokwitowania zapłaty całej sumy, ponieważ ufała powodowi. Nawet, jeśli tak było faktycznie, to takie zachowanie pozwanej należy uznać za lekkomyślne i niefrasobliwe, skoro w tamtym czasie, jak utrzymywała pozwana, powód, były mąż, prowadził hulawczy tryb życia, nadużywał alkoholu, przepijał pieniądze, nie płacił alimentów i nie pracował. Okoliczności te nie powinny obiektywnie sprzyjać budowaniu więzi, opartej na zaufaniu, tym bardziej, że kwota, o którą chodzi, jest znaczna dla obu stron. Ponadto, wyjaśnienia i zeznania pozwanej na okoliczność konkretnej sumy, którą miała przekazać w gotówce powodowi, były niekonsekwentne. W sprzeczności od nakazu zapłaty twierdziła, że przekazała powodowi całą należną mu kwotę, czyli 41.700 zł (k-23), w piśmie procesowym z dnia 15.08.2015r. podała kwotę 41.000 zł (k-71), na rozprawie w dniu 6.10.2015r. podniosła, że oddała kwotę „40 tys. zł z groszami” (k-80v.), zeznając na rozprawie w dniu 12.11.2015r. wskazała na kwotę 40.000 zł, wyjaśniając, że pieniądze „były pospinane w banderolach po 10 tys., były trzy kupki po 10 tys., jedna część była niespięta banderolą, było tam ok. 10 tys., może niecałe, mogło być 100-200 zł mniej” (k-91). Zarazem świadek A. K. (2) zeznał, że widział te pieniądze, „były 3 pliki po 10 tys. i w czwartym 2-3 tys.” (k-81). Rozbieżności w tym zakresie są na tyle istotne, że, wobec zaprzeczania tym faktom przez powoda i braku pokwitowania, nie pozwalają na ustalenie konkretnego faktu, zgodnie z twierdzeniami pozwanej, i w konsekwencji na oddalenie powództwa w całości.

Skoro bezspornym było, że pozwana przyjęła do przechowania na swój rachunek bankowy pieniądze należne powodowi, tytułem połowy ceny mieszkania, w kwocie 40.194,98 zł (co wynika z umowy sprzedaży, zawartej w formie aktu notarialnego, i taka kwota została przelana na rachunek pozwanej przez kupującego, jako część należna powodowi) z obowiązkiem zwrotu, zaś w niniejszej sprawie wykazała, że zwróciła powodowi tylko część tej kwoty, tj. 20.000 zł, zasądzone na jego rzecz kwotę 20.194,98 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16.11.2014r. Bezspornym było, że pismem z dnia 5 listopada 2014 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 41 694, 98 zł (k-9), wyznaczając termin zapłaty w dniu 15.11.2014r. Jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 kc). Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 1 i 2 kc).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów i art. 845 kc w zw. z art. 720§1 kc, orzeczono, jak w pkt I wyroku.

Sąd cofnął powodowi zwolnienie od kosztów sądowych na podstawie art. 110 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, wobec zmiany sytuacji majątkowej powoda, na skutek zasądzenia na jego rzecz kwoty 20.194,98 zł. Obciążono powoda obowiązkiem uiszczenia połowy opłaty od pozwu (od której wcześniej był zwolniony), przyjmując, że wygrał sprawę w ~50% ($2085 \text{ zł} \times \frac{1}{2} = 1042,50 \text{ zł}$). Na podstawie art. 113 ust. 2 powołanej ustawy nakazano ściągnąć tę kwotę z roszczenia zasądzzonego na rzecz powoda w pkt I wyroku.

Odpowiednio, zgodnie z wynikiem procesu, obciążono pozwaną obowiązkiem zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kwoty 1042,50 zł, tytułem połowy opłaty od pozwu, na podstawie art. 113 ust. 1 powołanej ustawy o kosztach.